

CATO THORSEN

BARNEPIKEN

HEMMELIGHETEN
OM AKSEL
SOMMERS

BARNEPIKEN

AV Cato Thorsen Januar 2024

Sju år gamle Aksel Sommers får en ny barnepike, Frøken Lykke – en vennlig, litt merkelig dame som alltid lukter av vanilje og tordenvær. Hun lager verdens beste pannekaker og ler med hele ansiktet. Men Aksel merker snart at noe er annerledes: hver kveld, når solen går ned, forsvinner hun ut i hagen – og månen lyser litt sterkere enn før.

For Frøken Lykke bærer på en hemmelighet: når mørket faller, blir hun til heksen Lystra, vokter av månen og beskytter av lyset. Hun lever under en forbannelse lagt av Skyggemannen, en skapning som en gang var hennes venn. Når Aksel oppdager sannheten, vikles han inn i en magisk verden av speil, levende blomster og skygger som hvisker i natten. Sammen med den snakkende katten Nebbe må Aksel finne motet til å redde både Frøken Lykke og lyset hun vokter. Barnepiken er en spennende, morsom og varm historie om vennskap, frykt og magien i å velge det gode – selv når mørket frister mest.

Aksel Sommers satt ved vinduet og stirret ut på regnet. Det hadde regnet i tre dager, og plenen utenfor huset hadde blitt til et sumpområde hvor ender sikkert kunne hatt det fint – men Aksel hadde ikke sett en eneste and. Bare regn. Og en katt. En svart katt som satt midt i hagen og stirret rett på ham. – Den der katten, sa Aksel lavt for seg selv, – den har stirret på meg i en halvtime. Kanskje den prøver å hypnotisere meg. Eller spise meg med blikket. Han lente seg nærmere vinduet. Katten blunket – bare ett øye, som om den visste at Aksel så på. – Mamma! ropte Aksel. – Det er en katt her ute som... ser inn! Mamma svarte ikke. Hun løp fram og tilbake mellom stua og kjøkkenet med telefonen klemmt mellom skulderen og øret. – Ja, jeg vet, jeg vet, sa hun i telefonen. – Men vi må ha noen! Vi kan ikke bare la ham være alene hjemme... Nei, sist gang han tente bål i badekaret, husker du? – Det var et lite bål! protesterte Aksel. – Og jeg hadde vann klart! Mamma ignorerte ham. – Ja, vi har hatt dårlige erfaringer, fortsatte hun i telefonen. – Men du tror altså hun er pålitelig? Ikke sann... rar? Aksel hørte bare bruddstykker: “barnepike”, “flink med barn”, “litt spesiell, kanskje”. Han presset nesen mot vinduet. Katten var borte. Bare en våt flekk i gresset igjen. Eller...? Bak hekken så han et glimt av en kappe. Noen gikk der ute – med et langt, flagrende skjerf i lilla og grønt. Sekunder senere ringte det på døra. – Å, herlighet, hun er her! sa mamma og kastet fra seg telefonen. – Oppfør deg pent, Aksel. Ikke spør om hun har med snacks. Og ingen vitser om hekser, greit? Aksel blinket. – Hvorfor akkurat hekser? – Bare... ingen hekser, ok? Døra åpnet seg. Der sto hun. Den nye barnepiken. Hun var ikke som Aksel hadde forestilt seg. Han hadde sett for seg en streng dame med stramme klær og skarpt blikk, som luktet såpe og sur melk. Men denne kvinnen... luktet av vanilje og torden. Hun hadde rødlig hår satt opp i en løs knute, en lilla frakk som glitret litt når hun beveget seg, og gummistøvler med små måner på. – God ettermiddag, sa hun med et smil som var både varmt og litt mystisk. – Du må være Aksel Sommers. Jeg er Frøken Lykke. Aksel så på mamma, som tydeligvis prøvde å skjule hvor lettet hun var. – Så hyggelig at du kunne komme, Frøken Lykke. Vi må løpe – flyet går om to timer, og det er kaos på E18, som vanlig. – Ikke noe problem, sa Frøken Lykke. – Jeg og Aksel skal nok klare oss fint. Aksel var ikke så sikker. Da døra smalt igjen og bilen til mamma forsvant, sto han og Frøken Lykke alene i gangen. Det var stille. For stille. Så sa Frøken Lykke: – Vel, skal vi finne på noe morsomt? – Hva mener du med morsomt? spurte Aksel skeptisk. – Sann brettspill-morsomt, eller sann “du blir plutselig forvandlet til en frosk”-morsomt? Hun lo. – Litt av begge, kanskje. De hadde spist pannekaker – de beste Aksel noen gang hadde smakt. De var myke som skyer

og luktet litt som honning og eventyr. – Hva er hemmeligheten? spurte Aksel. – Bare litt tryllestøv, sa Frøken Lykke og blunket. – Hehe, veldig morsomt, svarte Aksel. – Men seriøst. – Helt seriøst, svarte hun og helte mer sirup på tallerkenen hans. Etterpå spilte de “Gjemsel med lommelykt”, en lek Frøken Lykke visstnok hadde funnet opp selv. Hun slo alltid på lyset akkurat idet Aksel trodde han hadde vunnet, som om hun visste hvor han var hele tiden. – Du jukser, sa han. – Jeg er bare god, sa hun. – Og dessuten, jeg har øyne i nakken. – Det sier læreren min også, mumlet Aksel. – Men jeg har aldri sett dem. – Det er fordi du ser på feil tidspunkt, sa Frøken Lykke med et smil. Klokka ni ble huset stille igjen. Regnet hadde stoppet. Aksel gikk for å pusse tennene, og da han kom ut igjen, var Frøken Lykke borte. – Frøken Lykke? ropte han. Ingen svar. Han sjekket stua. Kjøkkenet. Til og med bak sofaen, for sikkerhets skyld. Men ingen Frøken Lykke. Bare et åpent vindu. Og i vinduskarmen... en liten fjær. Den glitret i måneskinnet. Aksel løftet den opp. Den luktet... som tordenvær. Så hørte han det. En svak lyd utenfor. Som latter. Eller sang. Han løp til vinduet. Der, nede i hagen, sto katten. Den svarte, mystiske katten fra tidligere. Den så rett opp på ham – og bak katten, i skyggen av trærne, kunne Aksel sverge på at han så en skikkelse. Noen med et langt, flagrende skjerf i lilla og grønt. Han blunket. Borte. – “Bare litt tryllestøv”, sa hun, mumlet Aksel. – Kanskje hun mente det... Han bestemte seg for én ting: I morgen kveld skulle han holde seg våken. Og finne ut hvor Frøken Lykke forsvant om natten. Neste morgen våknet Aksel til lukten av noe rart. Ikke pannekaker. Ikke kaffe. Nei, dette luktet som... brent sukker og... gress? Han listet seg ned trappa i pysj. Frøken Lykke sto på kjøkkenet. Hun sang lavt for seg selv og rørte i en gryte som boblet lilla. Ikke lilla som syltetøy – lilla som glødende måneskinn. – Eh... er det frokost? spurte Aksel forsiktig. – Åh! Du skremte meg nesten! sa hun og skvatt litt. – Nei, dette er bare... eh... sirup. Til pannekaker. – Det der er ikke sirup, sa Aksel bestemt. – Det der ser ut som... magi. Frøken Lykke lo. – Magi, sier du? Hvorfor skulle jeg lage magi til frokost? – Fordi du er mistenkelig, svarte Aksel. – Og forsvinner om natta. Og har en snakkende katt. – Katten min snakker ikke, sa hun. – Han bare kommenterer ting av og til. – Det er det samme! Hun smilte, og det var det smilet som fikk Aksel til å tvile på seg selv. – Kanskje jeg bare liker natteluft, sa hun. – Eller kanskje jeg går ut for å se på stjernene. Det er ikke noe farlig med det, er det vel? Aksel ville si «jo», men da han så hvordan øynene hennes glitret – nesten som om de hadde stjerner inni seg – ble han plutselig stille. Hun rørte ferdig i gryta, helte litt på et glass og sa: – Vil du smake? – Nei takk, sa Aksel raskt. – Jeg liker pannekaker. Ikke trylledrikk. – Den heter faktisk “Månesirup”, sa hun. – Men helt greit. Kanskje du får lyst senere. Resten av dagen var nesten normal. De bygde

en hytte av puter. De spilte kort. Frøken Lykke fortalte historier om rare steder: en by laget av honning, en sjø som sang, og et land hvor paraplyer hadde bein. – Du har veldig rare historier, sa Aksel. – Takk, sa hun fornøyd. – Jeg samler på dem. Men Aksel glemte ikke planene sine. Han skrev dem faktisk ned i notatboka si, som han kalte Operasjon Barnepike. På første side sto det:

1. Late som jeg sover.

2. Følge etter Frøken Lykke.

3. Finne ut om hun er heks, agent eller noe enda verre.

4. (Bonus) Ikke bli oppdaget.

Han tegnet også en liten katt med snakkeboble: «Du burde holde deg i senga, Aksel!» Frøken Lykke sa god natt klokka åtte, som vanlig. – Sov godt, sa hun. – Og ikke vær redd for regnet. – Jeg er ikke redd for regn, svarte Aksel. – Bare for snakkende katter. – Da har du ingenting å bekymre deg for, sa hun og smilte. Hun lukket døra .Aksel ventet. Fem minutter. Ti minutter. Femten. Så hørte han det. Et svakt klikk fra gangen. En dør som åpnet seg. Han snek seg ut av senga, tok på seg genseren bak-fram (klassisk Aksel), og listet seg til trappa. Der nede så han henne. Frøken Lykke sto foran speilet i gangen. Hun hadde lagt av seg den vanlige lilla frakken – nå hadde hun på seg noe som glitret sølvgrått, som om kjolen hennes var laget av regn. I hånden holdt hun en liten flaske som lyste svakt blått. – Lys av måne, vis meg vei, hvisket hun. Speilet dirret. Ikke som et vanlig speil, men som en dam når man slipper stein i vannet. Så gikk hun gjennom det. Rett gjennom speilet. Aksel ble stående igjen med munnen åpen. Han stirret. Han klyp seg i armen. – Au. Nei, jeg sover ikke. Så løp han tilbake på rommet sitt, kastet seg i senga og stirret opp i taket. – Ok, tenkte han. – Hun er DEFINITIVT ikke bare en vanlig

barnepike. Han åpnet notatboka og skrev: "Frøken Lykke gikk gjennom et speil. Dette er ikke normalt. Jeg må finne ut hva som finnes på den andre siden. I morgen. (Etter frokost.)" Han la ned pennen, men sov ikke med det første. For i det fjerne hørte han en lav, trillende lyd — som om noen lo ute i natten. Eller kanskje... sang. Og på vinduskarmen lå det en ny fjær. Denne gangen... sølvfarget. Neste morgen våknet Aksel til lyden av... plystring. Ikke vanlig plystring, men sånn fjollete plystring som voksne bare bruker når de prøver å late som de ikke skjuler noe. Han gned søvnen ut av øynene, snudde seg mot nattbordet — og der sto et fat. Et stort fat med pannekaker. Og ikke bare vanlige pannekaker. Disse hadde små stjerner stekt inn i dem. Stjerner! Hvordan gjør man det engang? Han snudde seg mot døra. Der sto Frøken Lykke. Hun så mistenkelig uskyldig ut. — God morgen, sa hun. — Du så ut som en som kunne trenge litt frokost på senga. — Du har stjerner i pannekakene, sa Aksel. — Bokstavelig talt. — Å, ja. Litt dryss av stjernestøv, sa hun. — Gamle familieoppskrifter. — Jeg tror ikke på deg, sa Aksel med munnen full. — Men de smaker himmelsk. Frøken Lykke smilte. — Noen ganger er det greit å spise først og stille spørsmål etterpå. Han så på henne over kanten av tallerkenen. Hun virket helt normal. Ikke noe blått lys, ikke noe glitrende kjole, ikke noe "hei, jeg går gjennom speil på fritida"-stemning. Men Aksel visste hva han hadde sett. Han tygde langsomt. — Frøken Lykke... — Ja? — Hva gjør du egentlig om natta? Hun stivnet akkurat et sekund — nok til at Aksel merket det. Så lo hun, en trillende latter som fylte hele rommet. — Jeg? Jeg sover, så klart! — Nei, det gjør du ikke, sa Aksel. — Jeg så deg. I gangen. Du gikk rett inn i speilet. Hun så på ham, smilte svakt og sa: — Jeg tror kanskje du drømte, kjære deg. Speil er ganske solide, vet du. — Ikke det speilet! Jeg så det! Hun tok en liten pause. — Aksel, har du noen gang hatt en drøm som føltes så ekte at du var sikker på at det hadde skjedd? — Dette var ikke en sånn drøm, sa Aksel bestemt. — Jeg er en veldig våken drømmer. Frøken Lykke lo igjen, men denne gangen så hun... litt nervøs ut. — La oss gjøre en avtale, sa hun. — Du slutter å snoke i speil, og jeg lover å ikke forvandle deg til en frosk. — Det er ikke morsomt! — Litt morsomt, innrømmet hun. Senere, mens Frøken Lykke vasket tallerkener (med bobler som fløy rundt og laget små "pling!"-lyder, men det lot hun som var helt normalt), bestemte Aksel seg for å få bevis. Han snek seg ut i hagen. Speilet i gangen var borte — men utenfor, bak buskene, satt katten. Den svarte katten. Den samme som alltid stirret på ham. — Hei, du, sa Aksel. — Jeg vet du ser på meg. Katten snudde seg. De stirret på hverandre en stund. Så sa katten, helt tydelig: — Jeg prøver å spise en bille. Kan du la meg være i fred? Aksel frøs. — Du... snakker! — Gratulerer med observasjonsevne, svarte katten tørt. — Nebbe, forresten. Til tjeneste. — Du heter Nebbe? — Ja. Jeg hadde et annet navn en gang,

men det var altfor langt og dramatisk. Dessuten passer "Nebbe" meg bedre. Aksel gned seg i panna. – Ok, enten drømmer jeg, eller så er dette det beste marerittet noensinne. – Du drømmer ikke, sa Nebbe. – Du er bare innblandet i noe du ikke burde vært innblandet i. – Du mener Frøken Lykke? – Nettopp. Hun er... komplisert. – Er hun en heks? Nebbe slikket poten sin. – Jeg kan ikke svare på det. – Hvorfor ikke? – Fordi det er en dum idé å bruke ordet "heks" før du vet om det er et kompliment eller et skjellsord. Aksel satte seg i gresset. – Men jeg så henne gå gjennom speilet. Jeg vet det jeg så. – Ja, det tror jeg på. Speilene er gamle. De åpner seg når hun må ut. – Ut hvor? – Til måneplassen. Hun samler blomster. Det holder forbannelsen i sjakk. – Forbannelse?! Nebbe så på ham. – Hysj! Ikke så høyt. Hvis du skriker sånn, tror naboene at jeg diskuterer skatt med deg. Aksel senket stemmen. – Hva slags forbannelse? – En som gjør henne... annerledes, når sola går ned. – Du mener – en heks. – Jeg sa ikke det, sa Nebbe raskt. – Jeg sa annerledes. Heks er et... menneskeord. – Men hvorfor sier hun ikke noe? – Fordi du er et barn, og barn har en lei tendens til å rope "Heks!" midt i butikken. Aksel så fornærmet ut. – Jeg ville ikke gjort det! ...tror jeg. Nebbe rullet med øynene. – Du ville det absolutt. Da de gikk inn igjen, sto Frøken Lykke ved døra. Hun hadde sett dem. – Snakket du med Nebbe? spurte hun rolig. – Kanskje, sa Aksel. – Kanskje ikke. – Jeg håper du ikke tror alt han sier. Han liker å overdrive. – Han sa du har en forbannelse, sa Aksel rett ut. Frøken Lykke stivnet igjen. Så trakk hun pusten og sa: – Nebbe er veldig dårlig på å holde på hemmeligheter. – Så det er sant?! Hun smilte trist. – Noen ting er sanne, men ikke farlige. Noen ting er farlige, men ikke onde. Det er forskjell, Aksel. – Jeg forstår ikke. – Nei, det skal du heller ikke ennå, sa hun mildt. – Nå må du kle på deg. Vi skal på biblioteket. – På biblioteket? – Ja. Jeg må levere tilbake en bok om trylleplanter... eh, altså, hageplanter. Mens Frøken Lykke leverte bøker, snek Aksel seg inn i barneavdelingen og lette i hyllene. Han fant en bok som het Gamle sagn og rare skapninger. Der, midt mellom "fjellvetter" og "nattalver", sto et bilde: En kvinne med stjerner i håret og en katt ved føttene. Under bildet sto det: "Nattvokteren – en heks som samler måneblomster for å holde mørket unna. Må aldri bli sett i sin nattform, ellers vil hun forsvinne for alltid." Aksel stirret på siden. Det var henne. Frøken Lykke. Han lukket boka fort da han hørte henne rope: – Aksel! Kom, vi må dra! Han stappet boka under genseren. For nå hadde han bevis. Da de kom hjem, så Frøken Lykke på ham med et smil som var litt for snilt til å være ekte. – Har du kost deg i dag, Aksel? – Jada, sa han. – Jeg har bare lært litt om... blomster. – Så fint. Blomster er viktig. De holder verden sammen, vet du. Han nikket, men tenkte: De holder kanskje deg sammen også. Og da han la seg den kvelden, hørte han den

velkjente lyden igjen. Klikk. Et stille lys fra gangen. Og så – hvisking. Men denne gangen visste Aksel én ting: Han skulle følge etter. Den natten hadde Aksel planlagt alt. Han hadde på seg kosebukse, genser med lommelyktmotiv (veldig passende, syntes han), og en hodelykt som blinket i tre forskjellige farger. Han hadde også med seg notatboka med tittelen “Operasjon Barnepike – Del 2: Følg etter uten å dø”. Klokka var ni. Huset var mørkt. Han hørte det svake klikket fra gangen. Samme lyd som før. Frøken Lykke listet seg ned trappa. Aksel ventet til hun var ute av rommet, så sto han forsiktig opp og fulgte etter. Han listet seg så stille han kunne... helt til han tråkket på en LEGO-bit. – AUUU! hvasket han høyt. Frøken Lykke snudde seg et øyeblikk, men gikk videre. Han pustet ut og snek seg etter henne helt til gangen. Hun sto foran speilet igjen – det store, ovale speilet med ramme av sølv som alltid så ut som om det hadde en hemmelighet. Hun løftet hånden, sa de samme ordene som sist: – Lys av måne, vis meg vei. Speilet glødet, kruset seg som vann, og så... gikk hun gjennom det. Denne gangen nøyte ikke Aksel. Han tok ett stort steg fram – og før han rakk å tenke “dette er dumt”, trakk speilet ham med seg. Han landet i noe som luktet... rart. Som blomster og støv og elektrisk luft. Han så seg rundt. Han var i en hage. Men ikke en vanlig hage. Alt var... lysere. Månen var enorm og hang lavt over trærne. Gresset glitret som om noen hadde strødd sukker over det. Og luften var full av små lys som fløy rundt som ildfluer med dansetrinn. – Wooooow, hvasket Aksel. – Dette må være verdens kuleste hage! – Du er tidlig ute, sa en stemme bak ham. Aksel snudde seg brått. Frøken Lykke sto der – i sølvkjolen sin, med håret utslått og et lite nett i hånda. Hun stirret på ham med store øyne. – Aksel?! – Hei, sa han og vinket svakt. – Så... dette er måneplassen, eller hva? – Du... du fulgte etter meg?! – Ja, men bare fordi jeg er veldig nysgjerrig og litt dum, sa Aksel ærlig. – Mest nysgjerrig, da. Frøken Lykke så både oppgitt og bekymret ut. – Du burde ikke vært her. – Hvorfor ikke? Det er jo vakkert! – Fordi det ikke bare er blomster her, Aksel. Det er... skygger. Han rakk ikke å spørre hva hun mente. For plutselig ble alt stille. De små lysene i luften frøs. Gresset sluttet å glitre. Og fra skogkanten beveget noe seg. Noe stort og mørkt. – Hva er det der? hvasket Aksel. Frøken Lykke strammet grepet om nettet sitt. – En som ikke burde være her. Ut av mørket kom en høy, tynn skikkelse. Den så ut som den var laget av røyk – mørk, flytende, uten øyne, bare to glødende hull der ansiktet skulle vært. Den strakte seg mot dem. – Frøken Lykke, du glemte meg, sa en stemme som hørtes ut som vind gjennom et hull i vegg. Aksel rygget. – Jeg... jeg tror jeg vil hjem nå. – Stå bak meg! ropte hun. Hun løftet hånden, og en gnist av blått lys skjøt ut fra fingertuppene hennes. Skyggen vred seg og trakk seg tilbake, men lo – en kald, hvesende latter. – Du kan ikke skjule deg for alltid, sa den.

– Månen vil ikke beskytte deg lenge. Så forsvant den inn i mørket. Alt ble stille igjen. Frøken Lykke sank ned på kne og pustet tungt. – Aksel, hvorfor... hvorfor måtte du følge etter? – Jeg ville bare vite sannheten, sa han lavt. – Jeg trodde du var en snill heks. Hun så på ham, og i måneskinnet så hun plutselig ikke så voksen ut. Bare... sliten. – Jeg er snill. Men jeg er også forbannet. Den... tingen du så – Skyggemannen – han er den som la forbannelsen på meg. – Hvorfor? – Fordi jeg stjal noe fra ham for lenge siden. Noe som ikke burde tilhøre mørket. – Hva da? Hun smilte svakt. – Deg ville aldri tro meg hvis jeg sa det nå. – Prøv meg. Hun ristet på hodet. – Ikke i kveld. Vi må tilbake før porten lukker seg. Hun tok ham i hånden, og sammen gikk de mot speilet som sto midt i hagen – et flytende vindu i luften. – Hold pusten, sa hun. – Hvorfor? – Fordi magi kiler. Og det gjorde det. De landet begge i gangen. Speilet glødet et øyeblikk, så ble det stille og blankt igjen. Aksel stirret på Frøken Lykke. – Jeg så ham. Skyggemannen. Han snakket til deg. – Jeg vet. Og nå vet han at du finnes, sa hun. – Det gjør alt... mer komplisert. – Du mener farlig. – Jeg mener spennende, hvisket hun med et lite smil. – Men du må love meg én ting. – Hva da? – Du forteller ingen. Ikke mamma, ikke pappa. Ingen. Aksel nikket alvorlig. – Hemmeligheten din er trygg hos meg. – Bra. For hvis noen får vite det, forsvinner jeg. – Du tuller, sant? – Jeg tuller aldri med forsvinning. Aksel nikket igjen. Men da han la seg den kvelden, tenkte han: Hvordan holder man på en hemmelighet når den er så stor som månen? Han tok frem notatboka si og skrev: "Skyggemannen finnes. Frøken Lykke er en heks. Jeg er kanskje i trøbbel." Så tegnet han et lite hjerte ved siden av navnet hennes. For uansett hvor skummelt alt var – han likte henne. Selv når hun glødet i måneskinn. Aksel våknet neste morgen og trodde et øyeblikk at alt hadde vært en drøm. Speil som glødet. Hager med lysende gress. Skyggemannen med røykansikt. Men så så han ned på nattbordet. Der lå en sølvfjær. Og på den sto det skrevet med liten, krøllete håndskrift: Ikke følg etter meg igjen. – F.L. Aksel så på fjæra. – Hah, som om det kommer til å stoppe meg, mumlet han. – Jeg har tross alt en notatbok og null impulskontroll. Han kastet dyna av seg og løp ut i gangen. Frøken Lykke sto der, som vanlig, i den lilla frakken sin og med håret i en rotete knute. Hun holdt en kopp kakao i den ene hånda og så ut som en helt vanlig voksenperson. Altfor vanlig. – God morgen, Aksel! sa hun muntert. – Jeg tenkte vi kunne bake i dag! – Bake? – Ja! Muffins med blåbær. Eller kanskje med... lavendel? – Lavendel? Det er blomster! – Nettopp. Veldig oppkvikkende. Aksel kikket på henne med smale øyne. – Du later som ingenting. – Jeg er flink til det, sa hun og smilte. – Det står faktisk på CV-en min. – Jeg så Skyggemannen i går. Han sa du glemte ham. – Det sier han alltid. Skyggemannen liker drama. – Du er ikke redd? – Selvfølgelig er jeg redd,

sa hun og snudde seg mot kjøkkenet. – Men redsel hjelper ingen. Muffins derimot... muffins hjelper alt. Hun begynte å rote i skapene. Aksel fulgte etter. – Du kan ikke bare late som ingenting etter det som skjedde! – Jo, det kan jeg faktisk, sa hun og løftet en bakebolle som om det var en trofé. – Og du burde øve på det også. Midt i bakekaoset – med mel på gulvet, blåbær på veggene og Aksel som hadde brukt vispen som sverd – kom katten Nebbe inn. Han hoppet opp på benken, så på dem med et blikk som sa “Dere er amatører”, og mjauet surt: – Hvis dere prøver å påkalle en kakegud, så har dere mislyktes. – Vi baker, sa Aksel. – Og du snakker igjen! – Jeg har aldri sluttet, sa Nebbe. – Jeg bare tar pauser når folk er for dumme til å høre. – Du er veldig frekk for en katt. – Jeg er ikke en katt. Jeg er Nebbe. Det er forskjell. Frøken Lykke himlet med øynene. – Ikke hør på ham, Aksel. Han har hatt en eksistensiell krise siden 1603. – Det året var ikke mitt stolteste, sa Nebbe. – Jeg ble forvandlet til en tepose. – En tepose?! – Lang historie, sa Nebbe. – Kort versjon: aldri diskuter heksebrygg med en fornærmet alv. Aksel lo. – Jeg liker deg. – Ja, det gjør alle i starten, mumlet katten. Etter muffinsbakingen (som endte med noe som så ut som eksploderte blåbærplaneter), satte de seg på trappa utenfor huset. Frøken Lykke drakk te, Aksel spiste muffins, og Nebbe prøvde å spise begge deler. – Så, Nebbe, begynte Aksel. – Du sa Skyggemannen forbannet Frøken Lykke. Hvordan? Katten så seg rundt som om han sjekket for spioner (eller hunder). – Han bandt henne til månen. – Til månen?! – Ja. Hver kveld, når månen står opp, må hun gå gjennom porten for å hente måneblomster. De holder forbannelsen i sjakk. Hvis hun ikke gjør det... – Hva skjer da? – Da blir hun en del av natten. Evig. Aksel frøs litt. – Det høres skummelt ut. – Det er det. Derfor må du ikke følge etter henne igjen. – Men jeg vil hjelpe! – Du er sju år gammel. – Og veldig klok for alderen! – Du spiste lim i forrige uke. – Det var eksperimentell forskning! Nebbe ristet på hodet. – Menneskebarn... alltid drama, aldri plan. Senere den dagen gikk Frøken Lykke og Aksel en tur i hagen. Solen var på vei ned, og himmelen ble sakte lilla. Aksel la merke til noe ved gjerdet – små blomster som glødet svakt, selv om det ennå ikke var mørkt. – Hva slags blomster er det der? spurte han. Frøken Lykke bøyde seg ned. – Det er måneblomster. – De finnes altså her også? – De vokser der magi har lekket inn i verden. Som små minner fra natten. – De er vakre, sa Aksel. – De er farlige hvis du ikke vet hva du gjør, sa hun stille. – Men også redningen min. Hun tok forsiktig på en av dem. Den åpnet seg sakte, og inni lå en liten dråpe lys. – Hva er det? – Månesaft. Den holder meg menneskelig. – Så hvis du ikke finner nok av dem... – Da mister jeg kontrollen. Aksel så på henne. – Mister kontrollen som i... mister besinnelsen? – Mister kontrollen som i blir mer heks enn menneske, sa hun rolig. –

Men det er jo ikke farlig, er det vel? Du er jo snill. – Selv snille hekser har mørke deler, Aksel. Det er det Skyggemannen vil – å dra meg helt over. Hun reiste seg. – Nok prat om det. Nå går vi inn før myggen får tak i oss. Aksel klarte ikke sove. Han lå og så på fjæra på nattbordet. Den glitret svakt, som om den pustet. Han hørte Frøken Lykke gå ut i gangen igjen. Men denne gangen gikk han ikke etter. Han åpnet vinduet, lente seg ut, og så henne stå ute i hagen. Hun holdt en blomsterkurv og sang lavt. Rundt henne glødde måneblomstene. Hun så så fredelig ut. Og så... så alene. Da hørte han det. Et sus i luften. Et mørkt glimt mellom trærne. Skyggemannen. Men før Aksel rakk å rope, hoppet Nebbe opp på vinduskarmen. – Ikke lag en lyd, sa katten lavt. – Han kan ikke komme nær huset så lenge hun synger. – Men hvis han gjør det? – Da må du vekke meg. Med fisk. – Fisk?! – Jeg jobber ikke gratis, sa Nebbe og forsvant. Aksel ble stående og se. Måneblomstene glødde sterkere, Frøken Lykke løftet blikket mot månen – og Skyggemannen forsvant igjen i mørket. Aksel pustet ut. Han skrev i notatboka si: “Frøken Lykke samler lys for å holde mørket unna. Jeg skal hjelpe henne. Jeg vet ikke hvordan ennå, men jeg skal.” Så tegnet han en liten måne og en katt med solbriller. Noen ganger vet man at man ikke burde gjøre noe. Som å spise ti boller. Eller å stikke fingeren i en stikkontakt “bare for å kjenne”. Eller — for eksempel — å gå opp på loftet midt på natta mens barnepiken din er ute og samler magiske blomster i måneskinnet. Men Aksel hadde aldri vært god til å la være. – Jeg skal bare se litt, hvisket han til seg selv. – Bare kikke. Kikketelling teller ikke som snoking. Han tok med seg lommelykta, notatboka og en muffins (for moralsk støtte). Så listet han seg opp trappa. Loftet luktet støv og gamle historier. Han hadde alltid syntes det var litt spennende der oppe – men Frøken Lykke hadde uttrykkelig sagt: “Du kan gå overalt i huset, Aksel. Bare ikke åpne døra på loftet.” Og som alle vet: sier du til et barn “ikke åpne døra”, så åpner de den. Han så seg rundt. Loftet var fullt av kasser, tepper, et gammelt fuglebur og en koffert som så ut som den hadde vært i krig. Og der, i enden av rommet, sto døra. Den var annerledes enn resten. Mørk, blank, med et håndtak av sølv formet som en halvmåne. Og den hadde noe skrevet på seg. Ikke på norsk. Ikke på noe språk Aksel kjente. Han lyste med lommelykta. Bokstavene glødde svakt i lyset. – Hm, mumlet han. – Kanskje det står “IKKE RØR”? Eller “GRATIS IS”? Han tok tak i håndtaket. Låst. – Selvfølgelig, sa han. – Magiske folk låser alt. Han banket forsiktig. – Hallo? Noen hjemme? Ingenting. Han bøyd seg ned, kikket gjennom nøkkelhullet – og skvatt. For på den andre siden... så han lys. Ikke vanlig lys, men blått, levende lys som bevegde seg som vann. Og en lyd. Som sang. – Ok, nå er jeg offisielt for nysgjerrig, sa Aksel. – Dette er ikke min feil, dette er universets. Han lette etter noe å åpne døra med. I en

gammel skuff fant han en hårnål. Han hadde sett på TV at det var sånn man gjorde det. – Hvor vanskelig kan det være? sa han og begynte å fikle. Et klikk. Et surr. Og så – et svakt blått glimt. Døra åpnet seg. Bak døra var et lite rom. Rundt ham svevde små lysbobler, som så ut som dråper av himmel. Midt i rommet sto et bord – og på bordet lå en bok. Den var enorm. Dekselet var av mørkt lær, og på forsiden sto et symbol av månen med en fjær over. – “Månearkivet”, leste Aksel. – Høres helt trygt ut. Han åpnet boka. Og alt forandret seg. Boka pustet. Nei, virkelig – den pustet. Sidene blafret av seg selv, og ordene glødet som stjerner. Et bilde steg opp fra papiret – et glimt av Frøken Lykke. Ikke slik hun så ut nå, men yngre. Med et annet navn. Hun sto i en skog, omgitt av lys, og i hånda hennes lå noe som glødet sterkt: en liten sølvnøkkel. Så kom en mørk skygge bak henne – Skyggemannen. Aksel kunne høre stemmen hans i hodet sitt: “Du kan ikke gjemme deg bak månen for alltid, Lykke. Jeg tar lyset tilbake.” Bildet forsvant. Boka lukket seg av seg selv med et dunk. Aksel sto der, kald og andpusten. – Ok, det var ikke muffinsnivå spennende, det var hjertebanknivå spennende. Han tok et skritt bakover – og da hørte han det: Trinn i trappa. Oppdage Frøken Lykke kom inn i loftet. Hun så... annerledes ut. Håret glitret, øynene skinte sølv. Hun holdt en kurv med måneblomster, men de lyste svakere enn vanlig. – Aksel, sa hun lavt. – Hva gjør du her? Han frøs. – Eh... husarbeid? Hun så på døra bak ham. Den sto på gløtt. – Du åpnet den. – Litt? Hun lukket øynene og sukket. – Jeg ba deg én ting... – Jeg vet, men jeg så lys, og det var sang, og jeg trodde kanskje det var en magisk vaskemaskin eller noe... Hun gikk bort til ham og la hånden på skuldra hans. – Aksel... i det rommet ligger minnene mine. De er farlige. – Farlige minner? – Noen minner er så sterke at de kan våkne til liv hvis noen utenfor ser dem. – Som... levende bilder? – Som levende løgner, sa hun mørkt. Hun lukket døra igjen, og med en bevegelse av hånden forseglet hun den med blått lys. – Du må love meg at du aldri går inn der igjen. – Jeg lover, sa Aksel. – Men... jeg så deg. Jeg så deg med Skyggemannen. Han kalte deg noe. Ikke Lykke. Noe annet. Hun så på ham lenge, som om hun vurderte å fortelle sannheten – men så ristet hun på hodet. – En dag skal du få vite. Men ikke ennå. Hun snudde seg mot trappa. – Nå må du sove. Skyggen vet allerede for mye. – Mener du... at Skyggemannen vet at jeg er her? Hun nikket. – Og han liker ikke barn som stiller spørsmål. Aksel svelget hardt. – Jeg skal... eh... slutte med det da. – Det hadde vært lurt, sa hun og smilte skjelt. – Men jeg tviler på at du klarer det. – Nei, ikke sjanse. Hun lo lavt. – Det var det jeg trodde. Aksel lå våken lenge. Han tenkte på døra. På boka. På navnet Skyggemannen hadde brukt. Han skrev i notatboka si: “Frøken Lykke het noe annet før. Skyggemannen kjenner henne. Døra på loftet er full av minner som kan våkne. Jeg tror ikke

hun bare prøver å beskytte meg – hun prøver å beskytte seg selv.” Så tegnet han et lite nøkkelhull med lys som siver ut. Under skrev han: “Jeg må finne ut hvem hun egentlig er.” Aksel hadde aldri hatt grønne fingre. Han hadde én gang klart å drepe en plastikkplante (den hadde smeltet fordi han prøvde å “gi den sol” med en hårføner). Så du kan si det kom som en overraskelse da han våknet til synet av en levende blomst på rommet sitt. Den sto midt på skrivebordet, i en kopp han helt sikkert ikke hadde plantet noe i. Den var sølvhvit, med kronblader som glødet svakt i mørket. Og da han lente seg nærmere, luktet den... som regn og sukkerspinn. – Ok, sa Aksel forsiktig. – Hvem satte deg her? Ingen svarte, selvfølgelig. Det ville vært rart. Men så, fra vinduskarmen: – Jeg sa du ikke skulle plukke dem. Nebbe. Katten. Satt og slikket poten sin som om alt dette var helt vanlig. – Jeg plukket den ikke, sa Aksel. – Den bare... vokste. – Ja, det er det de gjør. Når de vil noe. – Hva mener du med “vil noe”? Det er en plante! – Mhm, sa Nebbe. – Og jeg er en hest. Aksel sukket. – Kan du være litt mindre kryptisk, for en gangs skyld? – Nei. – Nebbe! Katten hoppet ned fra vinduet og tuslet bort til blomsten. – Denne her er annerledes, mumlet han. – Den kom hit av seg selv. Det betyr at den har valgt deg. Aksel stirret. – Planter velger folk nå? – Når de er laget av måneskinn og heksemagi, ja. – Og... hva skjer da? – Ingen vet, sa Nebbe. – Enten blir du magisk, eller allergisk. – Jeg satser på magisk. – Jeg satser på komisk, mumlet katten. Aksel bestemte seg for å undersøke blomsten nærmere. Han fant frem forstørrelsesglasset sitt (fra et gammelt spionsett han hadde fått til jul), en notatbok og en muffins. – Alle store vitenskapsmenn trenger snacks, forklarte han. Han lente seg nærmere blomsten. – Ok, måneblomst nummer én. Hypotese: du er magisk. Han pirket på et kronblad. Det glødet litt mer. Han pirket igjen. Så hørte han det: en svak pling – som fra en musikkstone. – Å, wow, sa han. – Du lager lyd! Han pirket litt til. Nå kom det flere toner. Do... re... mi... Aksel stirret. – Den... spiller musikk. Nebbe så oppgitt ut. – Gratulerer. Du har en syngende plante. Kanskje du kan starte et band. Aksel ignorerte ham og skrev ivrig i notatboka: “Observasjon: Måneblomster reagerer på berøring med lyd. Mulig kommunikasjon. Hypotese: Blomsten prøver å si noe. Ny hypotese: Jeg er et geni.” Han snudde seg mot blomsten. – Hvis du prøver å snakke til meg, så... blunk én gang for ja, to ganger for nei. Blomsten blunket (eller, glødet) én gang. Aksel gispet. – Ok, det skjedde nettopp! – Eller kanskje det var en tilfeldighet, sa Nebbe tørt. – Nei nei nei, jeg så det! Den kommuniserer! Han lente seg nærmere. – Er du fra måneplassen? Blomst: pling! – Er du magisk? Blomst: pling! – Vil du ha muffins? Blomst: ... (stille) – Hm. Forståelig, sa Aksel. – Du er mer blomsterperson enn kakeperson. Da Frøken Lykke kom inn senere på kvelden, så hun blomsten og frøs

momentant. – Aksel... hvor fikk du den der? – Jeg fikk den ikke! Den vokste her! Den liker meg! – Den valgte deg, mener du. – Ja! Nebbe sa det! – Nebbe sier alt mulig. Men... han har rett denne gangen. Hun gikk bort til blomsten, så alvorlig ut. – Dette er ikke bra. – Hva mener du? Den er snill! Den synger til meg! – Nettopp. Måneblomster synger bare til dem som er knyttet til forbannelsen. Aksel ble stille. – Du mener... jeg er forbannet? – Ikke ennå, sa hun raskt. – Men nå er du... involvert. – Så jeg er del av magien din? – Ja, men det betyr også at Skyggemannen kan... kjenne deg. Aksel så ned på blomsten. – Men den virker ikke ond. – Det er den ikke. Men den binder deg til meg. På godt og vondt. – Så jeg må hjelpe deg å finne flere? Hun smilte svakt. – Du er ikke lett å stoppe, er du? – Ikke i det hele tatt, sa Aksel stolt. – Greit. Da får vi lære deg litt magi. Bare så du ikke sprenger huset. Nebbe gjespet. – Det er for sent for det. Han sprenger huset mentalt hver dag. – Hei! protesterte Aksel. – Jeg er et kreativt geni! – Du er et lite tordenvær, sa Frøken Lykke. – Men kanskje det er akkurat det vi trenger. Senere den kvelden sto Aksel og Frøken Lykke ute i hagen. Månen var enorm. Måneblomstene glødet som små lanterner. – Alt magi starter med pust, sa Frøken Lykke. – Du må lytte til natten. – Den sier “det er kaldt”? – Den sier “vær stille”, smilte hun. – Prøv å føle månen i deg. Aksel lukket øynene, pustet inn – og plutselig glødet blomsten på rommet hans gjennom vinduet. Frøken Lykke sperret øynene opp. – Du... du gjorde det! – Hva da? – Du kalte på den. Den svarte deg. – Så jeg er magisk?! – Kanskje bare litt. Som en fyrverkeristikk i et lynverden. – Det er den beste setningen jeg har hørt i hele livet mitt, sa Aksel fornøyd. Hun lo. – Pass deg, Aksel. Magi er ikke lek. – Men det føles som lek, sa han. – Og jeg liker det. Hun så på ham, med et blick som var både stolt og bekymret. – Det gjorde jeg også, første gang. – Og så? – Så møtte jeg Skyggemannen. Da Aksel la seg den natten, hørte han måneblomsten synge lavt. Ikke bare toner nå, men ord. Svake, hviskende ord: “Skyggen våkner... lyset må vokte.” Aksel satte seg opp. – Hva? Hva betyr det? Men blomsten var stille igjen. Nebbe, som lå på puta ved siden av ham (som om det var hans seng, egentlig), åpnet ett øye. – Hun advarer deg. – Om Skyggemannen? – Mhm. Han har begynt å røre på seg. – Da må vi advare Frøken Lykke! – Eller, sa Nebbe, – vi kan sove først. Det er en undervurdert strategi. Aksel så på ham. – Du er verdens lateste magiske hjelper. – Og verdens mest realistiske, svarte katten og rullet seg sammen. Aksel lå våken lenge. Han så på blomsten. Den glødet som et lite løfte i mørket. Han hvisket: – Jeg skal hjelpe deg, Frøken Lykke. Jeg lover. Og blomsten lyste litt sterkere. Som et “jeg vet.” Det begynte med et speil. Eller rettere sagt – med at speilet begynte å puste. Aksel sto i gangen, klar til å pusse tenner, da han hørte det: et sakte, rytmisk haaah... huuuh... haaah...

Han snudde seg. Speilet på veggen, det samme Frøken Lykke alltid brukte for å gå til måneplassen, dugget til – innenfra. Noen pustet på den andre siden. – ...Frøken Lykke? prøvde Aksel. Ingen svar. Men duggen beveget seg – som om noen tegnet bokstaver med fingeren. F...R...Ø... Han trakk pusten. – Øh, hvis dette er en spøk, så er den veldig dårlig timet! Da hørte han det: en stemme, dyp og hul, som vinden i en flaske. – Jeg ser deg, lille lysgutt. Aksel stivnet. – Jeg har ingen lys, bare... tannbørste! – Du bærer hennes merke nå, sa stemmen. – Jeg kan lukte månen på deg. Og så, plutselig, knaket speilet. En sprekke løp over glasset som et lyn. En skygge presset seg mot overflaten – som om den prøvde å komme gjennom. Aksel rygget bakover, snublet i teppet og falt på rumpa. – Frøken Lykke! ropte han. – FRØKEN LYYYKKE!! I neste øyeblikk kom hun løpende inn, i nattkjole og med håret i et glitrende rot. Hun så på speilet, og ansiktet hennes ble helt blekt. – Ikke se på ham! ropte hun. – Ikke svar! Hun løftet hånden og tegnet et symbol i luften – en glødende halvmåne. Speilet lyste, glødet, og Skyggemannen skrek – et lavt, metallisk skrik – før han forsvant. Speilet ble stille igjen. Aksel satt på gulvet og skalv litt, men prøvde å late som han ikke gjorde det. – Jeg... jeg tror han prøvde å snakke med meg. Frøken Lykke pustet tungt. – Jeg vet. Han våkner tidligere enn jeg trodde. – Hva vil han? – Det samme som alltid. Lyset mitt. – Lyset ditt? – Det som holder ham fanget i mørket. Måneblomstene. Og nå... blomsten din. Aksel stirret. – Så han kan se meg også? Hun nikket alvorlig. – Du er en del av magien nå, Aksel. Du må være forsiktig. – Forsiktig er ikke akkurat min spesialitet, sa Aksel og prøvde å spøke, men stemmen skalv. Hun smilte svakt. – Nei, det vet jeg. – Hva gjør vi nå? – Nå, sa hun, – må vi gjøre huset trygt igjen. Hun hentet en liten pose med glitrende støv og blåste det rundt speilet. – Månesalt, forklarte hun. – Holder skyggene ute for en stund. – For en stund? – Mørket finner alltid en vei tilbake, sa hun stille. – Men ikke i kveld. Neste morgen satt Nebbe på kjøkkenbordet og stirret på Aksel mens han spiste frokost. – Du ser ut som en som har sett et spøkelse, sa katten. – Jeg så noe verre, svarte Aksel. – Skyggemannen. – Å, den fyren. Han er som en dårlig ekskjæreste. Kommer alltid tilbake når du tror du er ferdig. – Hvordan stopper vi ham? – Vi kan ikke stoppe ham. Vi kan bare lure ham. – Så lurer vi ham! – Lett for deg å si. Han er tusen år gammel og laget av mørke. Du er sju og laget av havregrøt. – Havregrøt er undervurdert. Nebbe rullet med øynene. – Du er håpløs. Jeg liker deg. Aksel lente seg fram. – Du må vite mer. Du har vært med Frøken Lykke lenge, sant? Katten sukket. – Lenger enn du kan telle, ja. – Fortell meg. Hva er hun egentlig? – Hun er en nattvokter. En beskytter av balansen mellom lys og skygge. Hun stjal Skyggemannens nøkkel – den som åpner grensene mellom verdener. – Hvorfor gjorde hun det?

– Fordi han brukte den til å fange lys. Og barn. Aksel stivnet. – Barn? – Ja. Han brukte frykten deres som drivstoff. Lys skinner sterkest i barn, vet du. – Så... derfor vil han ha meg nå. – Nettopp, sa Nebbe. – Du er en liten sol med bein. – Vel, det var hyggelig og skummelt på samme tid. Katten smilte med tennene. – Jeg prøver å balansere det. Senere samme kveld fant Aksel Frøken Lykke ved kjøkkenbordet. Hun satt med en stor, brettet pergamentrull foran seg – et kart. På kartet var ikke vanlige steder som Oslo eller Bergen. Nei, her sto navn som “Måneplassen”, “Skyggeskogen”, og “Søvnsløken”. – Det er vakkert, sa Aksel. – Men litt urovekkende. – Dette, forklarte hun, – er nattens verden. Den du så da du gikk gjennom speilet. – Og Skyggemannen bor der? – Han gjemmer seg i Skyggeskogen, ja. Men nå har han begynt å strekke seg hit. Hun pekte på et punkt på kartet – rett over huset deres. – Se. Her. Skyggene har begynt å spre seg. – Hvordan ser du det? – Når blomster visner om natten, er det aldri tilfeldig. – Så vi må stoppe ham. – Vi må finne nøkkelen før han gjør det. – Nøkkelen? – Den jeg gjemte for ham. Den som holder verdenene adskilt. Aksel så på henne. – Hvor er den? Hun nølte. – Jeg... husker ikke. – Hva?! – Skyggemannen tok minnet mitt den natten jeg flyktet. Jeg vet bare at den er nær. Kanskje i dette huset. Kanskje ikke. Aksel tenkte. – Kanskje... bak den forbudte døren? Hun så på ham, overrasket. – Den døren skal du holde deg unna. – Jeg bare foreslår ting, sa Aksel uskyldig. – Jeg vet når du foreslår ting du planlegger å gjøre. – Nei, du vet ikke det. – Jo. Du har ansiktet til en planlegger. Aksel så fornærmet ut. – Det er mitt naturlige ansikt! Hun lo, og for et øyeblikk virket alt normalt igjen. Men i speilet på veggen – et annet speil, et lite et – skimtet Aksel noe mørkt som rørte seg. Som et løfte fra natten: “Jeg kommer snart.” Aksel hadde begynt å mislike speil. Han likte ikke at de alltid virket så... sikre på seg selv. De sto der bare og glinset og sa: “Se, der er du! Helt vanlig!” Men etter alt som hadde skjedd, visste han bedre. Speil viste ikke bare det som var — de viste også det som kunne være. Og det var verre. For i dag morges hadde han sett noe han ikke skulle se. Han hadde bare tenkt å pusse tennene. Men da han løftet blikket, så han ikke seg selv. I stedet så han seg selv og Frøken Lykke — i stua — som lo og spiste muffins. “Rart,” tenkte han. “Vi er jo ikke i stua.” Så så han videre. I speilbildet åpnet ytterdøra seg. Mørke snek seg inn som røyk. Frøken Lykke snudde seg, og ansiktet hennes ble blekt. Skyggemannen sto i døråpningen. Aksel skvatt så tannbørsten fløy i vasken. – Nei nei nei! Ikke nå! Ikke frokosttid! Han ropte: – Frøken Lykke!! Hun kom løpende, med håret halvveis i en knute og Nebbe under armen. – Hva er det? – Speilet! Det viste... noe! Det viste deg! Og meg! Og Skyggemannen! Hun så på speilet. Bare vanlig refleksjon. – Det er stille nå, sa hun forsiktig. – Kanskje du drømte? – Nei! Jeg var våken!

Jeg så det! Hun tok ham på skulderen. – Noen speil viser det som var. Andre det som kommer. Det viktigste er å vite forskjellen. – Så... det jeg så, kommer til å skje? – Ikke nødvendigvis, sa hun. – Speilene lyver ofte. De liker dramatikk. – Som du, sa Nebbe. – Nebbe, ikke nå, sukket Frøken Lykke. – Jeg bare sier det, sa katten. – Du har et talent for dramatikk og muffins. Senere den dagen gikk Aksel forbi speilet i gangen — det store, ovale — og stoppet. Noe var annerledes. Han så seg selv, men... ikke helt. Speilbildet hans smilte. Han gjorde det ikke. – Heh, morsomt, sa Aksel nervøst. – Speil-Aksel prøver å være morsom. Speilbildet vinket. Han vinket ikke. Så snakket det. – Du kommer til å miste henne. Aksel stivnet. – Hva? – Du kan ikke redde henne. Hun forsvinner ved morgengry. – Hvem?! – Barnepiken. Aksel tok et skritt nærmere. – Du lyver. – Jeg er et speil. Det er jobben min, sa speilbildet og smilte bredt. Så ble alt mørkt. Aksel rygget bakover og ropte: – Frøken Lykke! Hun kom løpende igjen (hun begynte å bli vant til det). – Hva nå? Han pekte på speilet. – Det snakket! Det sa du skal forsvinne! Hun pustet ut. – Da vet vi hva slags speil det er. – Hva slags? – Et speil fra Skyggemannen. De prøver å skape frykt. Frykt svekker magien. – Men det var min stemme! – Skyggen bruker stemmen til dem du stoler på mest. Aksel så ned. – Jeg liker ikke magi lenger. – Det gjør ingen før de lærer å bruke den, sa hun mildt. – Kom. Vi må beskytte huset igjen. Frøken Lykke tok frem tre måneblomster fra kurven sin. De glødet svakt, som små lanterner i mørket. – Vi skal lage et skjold. – Et ekte skjold?! spurte Aksel, litt for entusiastisk. – Som ridderne bruker?! – Ikke sånn som du tenker. Dette er et måneskjold. Det beskytter hjertet. Hun knelte og la blomstene i en sirkel. Så ba hun Aksel sette hånden sin i midten. – Lukk øynene, sa hun. – Tenk på noe som gjør deg glad. Aksel tenkte. På pannekaker. På mamma og pappa. På Nebbe som later som han ikke bryr seg, men egentlig bryr seg masse. Og på Frøken Lykke som alltid lukter litt av tordenvær og vanilje. Lys strømmet fra blomstene, opp i luften, og dannet en svak glød over huset. – Der, sa hun. – Nå kan ikke skyggen komme inn uten å bli sett. – Vi gjorde det! sa Aksel og smilte bredt. – Vi vant! Nebbe gjespet. – Ja ja, si det til Skyggemannen. Han elsker optimister. Frøken Lykke så ut av vinduet. – Ikke ennå, Aksel. Dette var bare begynnelsen. Aksel våknet av en lyd. Ikke pusting denne gangen. Ikke latter. En stemme. Fra speilet i rommet hans. – Hjelp meg, Aksel. Han satte seg opp. – Frøken Lykke? – Ja, det er meg, sa stemmen. – Kom inn i speilet. Jeg trenger deg. – Nei. Du sover jo på rommet ved siden av. – Ikke nå. Jeg er fanget. Fort deg. Aksel reiste seg, gikk nærmere speilet. Og der – i refleksjonen – sto Frøken Lykke. Men... ikke helt. Øynene hennes var svarte. Mørke rant nedover ansiktet hennes som blekk. – Kom, sa hun. – Jeg lover det er trygt. Aksel tok et skritt bakover. – Du er ikke Frøken Lykke.

Speilbildet smilte. – Nei. Jeg er det hun skjuler. Plutselig eksploderte lyset i blomsten på nattbordet. Den sang. Høyt. Lys flommet ut over rommet. Skyggeskikkelsen hveste, trakk seg tilbake, og forsvant. Frøken Lykke kom stormende inn døra. – Aksel! Gikk det bra?! Han nikket, skjelvende. – Det var... deg. Men ikke deg. – Skyggemannen prøver å splitte oss, sa hun. – Han bruker speilene som portaler. – Jeg visste det! sa Nebbe (som tydeligvis hadde stått i døra hele tiden). – Jeg sa vi burde ha dekket alle speilene med håndklær! – Du sier alltid ting etterpå, mumlet Aksel. Frøken Lykke gikk bort til ham, satte seg ned på sengen. – Han er sterkere nå. Han nærer seg på frykt. – Så... jeg gjorde det verre ved å være redd? – Litt. Men du gjorde det også bedre. – Hvordan da? Hun pekte på blomsten. – Du lot lyset svare. Du stolte på det gode. Det er slik magi fungerer. Aksel pustet ut. – Jeg er så trøtt. – Det er magiens bakside, sa Nebbe. – Den er utmattende for små hjerner. – Jeg har en stor hjerne, sa Aksel trøtt. – Ja ja, sa katten. – Sov, Einstein. Frøken Lykke smilte, strøk ham over håret og sa lavt: – Du gjorde det bra, lille lysgutt. Og idet han sovnet, hvisket hun for seg selv: – Skyggemannen vet hvor vi er nå. Det finnes ingen vei tilbake. Det begynte som en drøm. En drøm så ekte at Aksel var sikker på at han var våken. Han sto i hagen, under månen. Gresset glødet sølv, og luften luktet som regn på metall. Rundt ham hørte han hvisking. Ikke som stemmer — mer som trær som snakket sammen. – ...barnet... – ...månen... – ...han har lyset i seg... – Hallo? sa Aksel forsiktig. – Er det noen her? Ingen svarte. Bare vinden. Men vinden formet ord. “Kom.” Han tok et skritt. Så ett til. Og ett til. Plutselig sto han foran speilet i gangen. Det glødet, akkurat som før — men denne gangen åpnet det seg av seg selv. Et sølvlys strømmet ut, og før han rakk å snu seg, dro det ham inn. Han rakk akkurat å rope: – FRØKEN LYYYKKE!! Så var han borte. Han landet mykt, som om bakken pustet under ham. Alt var mørkt, men ikke helt. Trærne her var levende — de lente seg sakte fremover som om de ville høre hva han tenkte. Løv i blått og svart. Bak ham glødet månen, stor som et fjell. – Ok, sa Aksel lavt. – Ikke få panikk. Bare... prøv å ikke dø. – Flott plan, sa en kjent stemme. Aksel snudde seg. Nebbe sto der, halen hevet, blikket like irritert som alltid. – Nebbe?! Du kom etter meg! – Ikke frivillig. Speilet dro meg med. Jeg vurderer å saksøke magien for kidnapping. – Hvor er Frøken Lykke? – På vei. Hun merket at porten åpnet seg. Men Skyggemannen kom deg i forkjøpet. – Så jeg er fanget? – Midlertidig. Fanget med stil. Aksel pustet ut. – Hva gjør vi nå? – Nå følger vi stien, sa Nebbe og nikket. – Hvis jeg kjenner ham rett, prøver han å lokke deg inn i hjertet av Skyggeskogen. – Høres skummelt ut. – Det er skummelt. Gratulerer. Du er midt i et eventyr. De gikk lenge. Eller kanskje tiden bare oppførte seg rart der. Noen ganger virket alt stille og vakkert — trærne glødet svakt, som om stjernene hadde gjemt

seg i greinene. Andre ganger hørte han pust rett bak seg, men hver gang han snudde seg, var det ingenting. – Nebbe...? – Ja? – Jeg angrrer litt på alt. – Det gjør alle eventyrere på dette tidspunktet. – Men hvordan... hvordan vet vi om vi går riktig vei? – Når det begynner å bli verre, da er vi på rett vei, sa katten. Og akkurat da hørte de det. En latter. Lang, ekkoaktig og altfor kald til å være menneskelig. “Lille lysgutt,” sa stemmen. “Du går rett i fellen min.” – Å nei, sa Aksel. – Jeg visste det. – Ja, men vi later som vi er overrasket, svarte Nebbe tørt. Tåken foran dem delte seg, og der sto han. Høy som et tårn. Ansiktet var som rennende blekk, og øynene – to sølvglimt midt i mørket. – Jeg har ventet på deg, Aksel Sommers, sa Skyggemannen. – Jeg... jeg tror du har fått feil Aksel, sa Aksel og tok et lite steg bakover. – Jeg kjenner flere Akseler, faktisk. – Du bærer hennes lys, svarte skyggen. – Hun delte sin kraft med deg, og nå skal du gi det tilbake. – Nei takk, sa Aksel. – Jeg er mer sånn “behold egne ting”-person. – Menneskebarn er så skrøpelige, sa Skyggemannen. – Men du er annerledes. Du hørte sangen. Du så måneblomsten. Du er nøkkelen. – Nøkkelen til hva? – Til henne. Han løftet hånden, og bakken under Aksel begynte å gløde mørkt. Nebbe freste. – Løp! Men Aksel rakk ikke å bevege seg. Mørket grep rundt beina hans som røyk og trakk ham ned. – Frøken Lykke! ropte han. – Hun kan ikke høre deg her, sa Skyggemannen. – Men hun vil komme. Og da skal hun velge. Deg... eller lyset. Aksel kjempet imot. Han kjente varmen fra brystet – der hvor måneblomsten hjemme hadde glødet. Og plutselig, midt i mørket, begynte noe å lyse. Et lite sølvfrø steg fra hånden hans. Det vokste – raskt. En ny måneblomst, midt i Skyggeskogen. Lyset tvang skyggen til å trekke seg unna. Skyggemannen skrek, vred seg, og tåken rundt dem lettet. Aksel pustet tungt. – Det... det funknet?! – Du idiot, sa Nebbe, men stemmen hans skalv. – Du brukte månekraften. – Jeg gjorde? Jeg bare... tenkte på Frøken Lykke. – Ja, ja, følelser, lojalitet, kjærlighet – det er sånt magi lever av, mumlet katten. – Du er verre enn en barnebok. Aksel lo nervøst. – Vi er i en barnebok, tror jeg. – Ikke meta nå! sa Nebbe. – Vi må finne henne før Skyggemannen kommer seg igjen! Lyset fra måneblomsten spredte seg, og plutselig åpnet en port seg i luften. Ut av den kom Frøken Lykke – i full hekseskrud, med håret dansende som flammer og øyne som glødet sølv. – Aksel! ropte hun. – Jeg lagde en blomst! ropte han tilbake. – Jeg ser det! Og jeg er stolt, men vi må løpe! Skyggemannen reiste seg igjen, større enn før. – Dere kan ikke flykte fra mørket, skrek han. – Jeg er nattens begynnelse og dagens slutt! Frøken Lykke løftet hendene. – Og jeg, Skyggemann, er det du aldri får: håp. Et kraftig lys slo ut fra hendene hennes, og hele skogen dirret. Aksel og Nebbe ble dratt tilbake mot porten. – Hold fast! ropte hun. Aksel grep Nebbe med den ene hånden og Frøken Lykkes hånd med den andre.

Mørket prøvde å rive dem løs, men blomsten på bakken glødet som en stjerne. Og med et siste smell av lys – var de borte. De landet i gangen. Speilet sto blankt igjen, men sprukket. Frøken Lykke sank ned på kne, utmattet. – Du gjorde det, sa hun lavt. – Du vekket blomsten uten min hjelp. Aksel smilte skjevt. – Jeg bare tenkte at jeg ikke ville miste deg. Hun så på ham, mykt. – Det var nok. Nebbe gjespet. – Flott. Nesten død to ganger på én kveld. Skal vi ta kake? – Jeg baker i morgen, sa Frøken Lykke. – Du sier alltid det, mumlet Nebbe. Aksel så på speilet. Sprekkene glitret som stjerner. Han hvisket: – Jeg tror jeg skjønner det nå. Magi er ikke trylletriks. Det er valg. Frøken Lykke smilte. – Nettopp. Og du valgte riktig. Hun la hånden på skulderen hans. – Men dette er langt fra over. Skyggemannen vet nå at du kan kjempe. Neste gang... vil han gå etter deg først. Aksel svelget hardt. – Da får han møte meg og Nebbe og muffins, sa han tappert. Nebbe nikket. – Og det, min venn, er den farligste kombinasjonen i universet. Dagen etter Skyggeskogen føltet rar. Alt virket liksom... for stille. Regnet trommet mykt på vinduene. Huset luktet av nybakte muffins, og Frøken Lykke nynnede for seg selv mens hun vasket opp. Men Aksel kunne kjenne det: En svak dirring i luften. Som om noe i ham vibrerte – som et lite hjerte som ikke var hans eget. Han så ned. Midt på hånden, der Skyggemannen hadde tatt tak i ham kvelden før, glødet det svakt. Et lys. Sølvaktig. – Eh, Frøken Lykke? sa han forsiktig. – Jeg tror jeg har fått... lysutslett. Hun snudde seg og så straks bekymret ut. – Vis meg. Han holdt frem hånden. Lyset pulserte, rolig, som en rytme. Dunk. Dunk. Dunk. Frøken Lykke pustet ut, halvveis i lettelse, halvveis i frykt. – Det er ikke utslett, Aksel. Det er hjerteslaget. – Hjerteslaget til... hvem? – Til måneblomsten. De satt ved kjøkkenbordet mens Nebbe sov på stolryggen (eller lot som han sov). Utenfor regnet det fortsatt, men inne var luften tykk av stillhet. – Aksel, sa Frøken Lykke. – Måneblomster velger ikke mennesker uten grunn. De velger når noen bærer det de trenger mest. – Hva da? – Mot. Hjertelag. Eller... lys. – Jeg har alle tre, sa Aksel fornøyd. – Det vet jeg, smilte hun. – Men det betyr også at du nå er bundet til meg. – Bundet? – Når måneblomsten delte lyset sitt med deg, ble du en del av forbannelsen. Hjerteslaget du kjenner, er dens rytme i deg. Så lenge den lever, lever jeg. Og... så lenge jeg lever, gjør du det også. Aksel stirret. – Så vi deler... liv? – På en måte, ja. – Kult! – Ikke helt, sa Nebbe uten å åpne øynene. – Hvis hun dør, dør du også. Aksel så på Frøken Lykke. – Det var en veldig lite kul detalj å glemme å nevne. – Jeg prøvde å spare deg for stress, sa hun forsiktig. – Stress?! Jeg har akkurat fått vite at jeg er biologisk lenket til en heks med fiender i mørket! – Det hørtes dramatisk ut, sa Nebbe. – Jeg liker det. Frøken Lykke foldet hendene.

– Nå som dere begge vet alt, må jeg fortelle resten. – Det finnes mer? stønnet Nebbe. – Jeg trodde vi var ferdige med eksistensielle kriser. – Skyggemannen, begynte hun, – var en gang som meg. En nattvokter. Han passet på at mørket og lyset holdt seg i balanse. Men han ble grådig. Han ville eie lyset selv. Han samlet det, stjal det – og gjemte det i speil. – Som trofeer? spurte Aksel. – Som feller, svarte hun. – For hvert lys han tok, ble han mørkere. Da han prøvde å stjele månens kraft, brøt jeg pakten. Jeg tok nøkkelen hans og gjemte den i lyset. – Og nå vil han ha den tilbake. – Ja. Og måten å få den på... er gjennom deg. Aksel svelget. – Fordi jeg bærer lyset nå. – Nettopp. Nebbe åpnet øynene og strakte seg. – Så det du sier, er at vi må slåss mot en allmektig skyggefyrt for å redde både dere og hele kosmos. – Kort oppsummert, ja, sa Frøken Lykke. – Hah! Klassisk tirsdag, mumlet Nebbe. Senere samme kveld tok Frøken Lykke Aksel ut i hagen igjen. Regnet hadde stoppet, og månen skinte på de våte trærne. Hun ga ham en liten glasskrystall. – Denne fanger måneblomstens lys, forklarte hun. – Prøv å fokusere på hjerteslaget. La det vokse. Aksel lukket øynene. Han kjente pulsen i hånden – dunk, dunk, dunk – og så kjente han det spre seg. Gjennom armen. Brystet. Hele kroppen. Plutselig følte han seg varm. Lett. Og krystallen i hånden begynte å gløde. – Du gjør det! sa Frøken Lykke. – Fortsett! Men da han åpnet øynene, så han ikke lenger hagen. Han så en skog. Den samme skyggefulle skogen. Og i midten – Skyggemannen. Han så rett på ham. “Jeg kjenner deg nå, lille vokter. Hjertet ditt banker i mørket.” Aksel mistet grepet om krystallen. Den knustes mot bakken. – Nei! ropte Frøken Lykke. Lyset forsvant. Hun løp bort og la hendene på skuldrene hans. – Det er greit, det er greit, hvisket hun. – Han prøver bare å skremme deg. – Han vet om hjertet, sa Aksel skjelvende. – Han vet jeg har det. Hun så på ham lenge, og øynene hennes var triste. – Da må vi være raskere enn ham. Aksel klarte ikke sove. Frøken Lykke satt på sengekanten hans, stille, med blikket rettet mot månen utenfor vinduet. – Du savner måneplassen, ikke sant? spurte han lavt. Hun nikket. – Den er det vakreste stedet jeg vet. Men den kostet meg alt. – Hva mener du? – Alle voktere må velge. Lys eller frihet. Jeg valgte lyset, og mistet alt annet. Venner. Tid. Navnet mitt. – Hva het du før? Hun smilte svakt. – Kanskje du finner det ut selv. Kanskje du allerede vet. Aksel rynket pannen. – Jeg tror jeg visste det, i drømmen. Hun strøk ham over håret. – Du ser mer enn de fleste, Aksel Sommers. Det er derfor måneblomsten valgte deg. – Fordi jeg er smart? – Fordi du ser med hjertet, ikke bare med øynene. Han smilte litt. – Og fordi jeg er veldig flink til å lage muffins. Hun lo lavt. – Det også. Før hun gikk ut av rommet, snudde han seg mot henne. – Frøken Lykke? – Ja, Aksel? – Hvis jeg har hjerteslaget til måneblomsten i meg... betyr det at jeg også kan bruke det? Til å beskytte deg? Hun så på ham, overrasket, og i

et øyeblikk glitret øynene hennes igjen. – Kanskje, sa hun mykt. – Men ikke prøv før du er klar. Lys uten styrke kan brenne like mye som mørket. – Da skal jeg øve, sa han bestemt. – Jeg tviler ikke, sa hun og smilte. – Du er tross alt den mest sta gutten jeg kjenner. Da hun lukket døra bak seg, hvisket Aksel mot blomsten på nattbordet: – Vi skal klare det, du og jeg. Vi skal redde henne. Og i mørket svarte blomsten med et svakt, levende dunk – akkurat som et hjerteslag. Aksel sov dårlig den natten. Ikke fordi han var redd – eller, jo, litt redd – men mest fordi hjertet i hånden hans ikke ville være stille. Dunk... dunk... dunk... Det var som en tromme som prøvde å fortelle ham noe. Han drømte at han sto i en stor sal av glass. Over ham hang månen, så nær at han kunne se kraterne. Rundt ham sto speil, hundrevis av dem, alle vendt mot ham. Og i hvert speil sto han selv. Men de var forskjellige. Noen så eldre ut. Noen smilte ondskapsfullt. Én gråt. Han tok et steg frem. – Hva er dette? Stemmen kom fra alle retninger samtidig: – Dette er deg, Aksel Sommers. Deg i alle valg du aldri tok. Så trådte én av speilbildene frem. Det smilte. Men smilet var for bredt. – Du vil redde henne, ikke sant? sa det. – Frøken Lykke. – Ja, selvfølgelig. – Da må du bruke lyset. Nå. Ikke vent på henne. – Men hun sa jeg ikke var klar. – Hun vil aldri la deg bli klar. Hun vet du er sterkere enn henne. – Nei, det er ikke sant. – Er det ikke? Hvem var det som reddet henne i skogen? Hvem vekket måneblomsten? Hvem fikk Skyggemannen til å flykte? Aksel nølte. – Jeg... jeg gjorde det, ja, men— – Akkurat, sa speilbildet. – Så hvorfor trenger du henne? Aksel tok et skritt bakover. – Fordi jeg liker henne. Speilbildet smilte kaldt. – Det er slik hun får deg til å gjøre som hun vil. Med følelser. Hun bruker deg, Aksel. – Nei, stopp. Hun er ikke sånn. – Er du sikker? sa stemmen. – Har hun fortalt deg sannheten? Han åpnet munnen for å svare, men da hørte han et nytt lyd – en kjent stemme, langt borte: – Aksel! Ikke lytt! Frøken Lykke. Lyset i speilene ble sterkere. Skyggene vred seg. Speilbildet lo. – Hun kan ikke redde deg her inne. Dette er min verden. Men da Aksel så på hånden sin, glødet den igjen. Hjerteslaget. Han hvisket: – Det her er en drøm. Du prøver bare å lure meg. – En drøm? smilte Skyggemannen, nå synlig bak speilene. – Drømmer er dører. Og jeg har nøkler nok. Lyset i hånden hans ble sterkere, nesten brennende. – Du burde ikke ha valgt meg, sa Aksel. – Jeg er ikke redd for deg lenger. Han hevet hånden, og lyset sprengte speilene ett etter ett. KRASH! KRASH! KRASH! Skyggemannen skrek, og alt løste seg opp. Han våknet med et rykk. Hjertet hamret. Frøken Lykke sto i døråpningen. Øynene hennes var blanke. – Jeg kjente det, sa hun lavt. – Han prøvde å ta deg i søvne. – Jeg... jeg tror jeg vant, sa Aksel, fortsatt andpusten. – Jeg knuste speilene. Hun satte seg ved senga. – Du klarer mer enn jeg trodde. – Du tvilte på meg? – Nei. Jeg håpet. Det er forskjell. Hun la hånden

over hans, og lyset roet seg. Nebbe stakk hodet inn i rommet. – Jeg hørte bråk. Var det drøm eller ekte drama denne gangen? – Drøm, sa Aksel. – Hah, sa Nebbe. – Da er jeg fortsatt den modigste her inne. Frøken Lykke lo stille. – Modig og lat, min gamle venn. – De to henger sammen, svarte katten og la seg ved fotenden. – Nå sover alle. Inkludert meg. Neste morgen våknet Aksel til lyden av Nebbe som gravde i noe. Han fant katten midt i støv og esker på loftet. – Hva gjør du? – Jeg rydd... nei, jeg fant noe, sa Nebbe og dasket på en gammel konvolutt. – Dette er eldre enn støvet her. Aksel tok forsiktig opp brevet. Pergamentet var sprøtt, og skriften slynget seg som små stjerner over siden. Han leste høyt: “Til min søster Lystra, nattens vokter. Hvis du leser dette, betyr det at nøkkelen er gjemt og Skyggemannen er fri. Husk løftet: måneblomsten velger alltid et nytt hjerte når ditt begynner å falme. Ikke frykt barnet, for det er barnet som skal føre lyset videre.” – Lystra...? sa Aksel. – Det må være Frøken Lykkes sanne navn. Nebbe nikket. – Det var det hun het før. Jeg trodde aldri jeg skulle høre det igjen. – Så hun har en søster? – Hadde, sa Nebbe stille. – Skyggemannen tok henne. Aksel så på brevet igjen. – “Ikke frykt barnet”... hun skal ikke beskytte meg fra mørket, hun skal lære meg å ta det videre. – Nå begynner du å forstå, sa Nebbe. Da Frøken Lykke kom hjem fra byen, satt Aksel og ventet med brevet i hånda. – Du het Lystra, sa han uten omsvøp. Hun stivnet. – Hvor fant du det navnet? – Brevet. På loftet. Fra søsteren din. Hun satte seg tungt. – Jeg håpet det hadde gått tapt. – Hvorfor sa du ingenting? – Fordi jeg ikke ville at du skulle se meg som den jeg var. Bare som den jeg prøver å være. – Men du er fortsatt henne, sa Aksel. – Du er Lystra. Du er Frøken Lykke. Du er begge. Hun smilte svakt. – Kanskje du har rett. – Søsteren din skrev at jeg skal føre lyset videre. Hva betyr det? Hun tok hånden hans. – Det betyr at måneblomstens kraft snart vil velge hvem som skal bære den videre. – Og det er meg? – Jeg vet ikke, sa hun. – Men jeg tror det. Nebbe gjespet. – Vel, det forklarer hvorfor alt rundt deg eksploderer i lys. Aksel så ned på hånden sin, hvor hjerteslaget igjen glødet svakt. – Hvis jeg skal bære lyset, da må jeg lære mer. Frøken Lykke nikket. – Da begynner undervisningen i morgen. – Lekser? – Magiske lekser. – Det er de eneste jeg gidder, sa Aksel fornøyd. Hun lo, og for første gang på lenge virket latteren ekte. Men da natten senket seg, og de gikk hvert til sitt, stirret Frøken Lykke lenge ut av vinduet mot månen og hvisket: – Skyggemannen vet det nå. Han vet hvem som skal erstatte meg. Månen glimtete i svaret, som et stille nikk. Morgenen etter brevet var luften annerledes. Lystra — for nå våget Aksel å tenke på henne med det navnet — så blekere ut. Ikke syk, bare... tynnere i kanten. Som om litt av henne bleknet hver gang solen sto opp. Hun smilte likevel da hun kom inn på kjøkkenet. – God morgen, elev nummer én. – God morgen, lærer nummer...

eneste, sa Aksel. – I dag skal du lære å styre lyset, ikke bare bære det. Nebbe gjespet fra vinduskarmen. – Jeg foreslår at dere gjør det ute. Jeg har ingen forsikring som dekker lys-eksplosjoner. Ute på plenen luktet det av våt jord og vår. Lystra la en måneblomst i hånden hans. – Lukk øynene. Pust. Kjenn hjerteslaget i blomsten. La det finne sitt ekko i ditt eget. Aksel lukket øynene og pustet som hun hadde vist ham. Et øyeblikk kjente han ingenting. Så – dunk-dunk. Samtidig i brystet og i blomsten. – Nå, sa Lystra. – Ikke tving lyset ut. La det flyte. Han løftet hånden. Lys silte ut mellom fingrene. Først en svak glød, så et lys så mykt at det la seg over gresset som støv. Han åpnet øynene. – Jeg gjorde det! Lystra lo. – Du gjorde det, ja. – Jeg trodde det skulle føles vanskelig. – Mye av magi er å slutte å kjempe, sa hun. – Det er det voksne er så dårlige på. Nebbe nøs. – Sant. Se på meg. Jeg prøver ikke engang, og jeg er et mesterverk. De øvde lenge. Aksel lærte å få lys til å tegne mønstre i luften, til å danse i ringene på vannet i dammen, til å trøste småfugler som hadde slått seg. Men hver gang han brukte magien, så Lystra mer sliten ut. – Hvorfor ser du så trøtt ut? spurte han. – Fordi hvert lys du kaller, er et lys jeg deler, svarte hun. – Det er slik båndet vårt virker. – Så jeg tapper deg for energi? – Bare litt. Og jeg har mye å gi. – Løgner, sa Nebbe. – Hun har gitt for mye allerede. Lystra smilte svakt. – Jeg tåler det. Men Aksel så hvordan lyset rundt henne ble svakere. Han sa ikke mer. Men inni seg bestemte han seg: han skulle finne en måte å gi det tilbake. Den kvelden satte han seg i hagen alene. Måneblomstene glødet svakt. Han la hånden mot brystet og hvisket: – Hvis du kan høre meg, lille blomst, lær meg hvordan jeg kan hjelpe henne. Han ventet. Først ingenting. Så en svak lyd, som et pust. Lyset går i sirkel. Det du får, må du gi. Det du holder, vil slukne. Han så på hånden sin. – Gi det tilbake... men hvordan? Hjertet finner veien. Stemmen forsvant. Neste dag var Lystra ikke ute av rommet sitt. Aksel listet seg inn. Hun lå i sengen, blek, med Nebbe sammenkrøllet ved føttene. – Du skulle ikke se meg slik, sa hun og prøvde å smile. – Jeg vil alltid se deg, sa Aksel. – Også sånn. – Det er bare månen som trekker for mye av meg nå, sa hun. – Det skjer hver gang jeg bruker for mye kraft. Det går over. Men Aksel visste at det ikke gjorde det. Han satte seg på sengekanten. – Jeg kan hjelpe deg. – Ikke denne gangen. – Men jeg vet hvordan! Hun så på ham med et mildt, slitent blikk. – Aksel... – Jeg må prøve. Lyset i meg – det er også ditt. Det kan gå i sirkel. Jeg hørte det. Nebbe åpnet ett øye. – Du vil dele hjerteslaget tilbake. – Ja. – Det er risikabelt. Hvis han gjør feil, kan begge bli borte. – Jeg gjør ikke feil, sa Aksel. – Bare... interessante valg. Lystra lo, svak og vakker. – Du er virkelig som meg. Han tok hånden hennes. – Lukk øynene, sa han. – Pust. Hun gjorde som han sa. Han kjente lyset i brystet våkne, varmt og sterkt. Det spredte seg til hånden hans, og videre

inn i hennes. For et øyeblikk var alt stille. Så kom lyset – ikke som en stråle, men som et mykt pust. Måneblomstene ute begynte å gløde, én etter én. Nebbe så på dem, og for første gang på lenge var han helt stille. Da lyset la seg, pustet Lystra lettere. Fargen vendte tilbake i kinnene hennes. – Du gjorde det, sa hun lavt. – Jeg ga litt tilbake. – Ikke litt, sa Nebbe. – Du delte alt. – Men jeg lever jo, sa Aksel og så på hendene sine. – Fordi du lærte sirkelen, sa Lystra. – Du forsto den delen selv. Hun så på ham lenge, som om hun prøvde å huske alt ved ansiktet hans. – Hvis jeg noen gang forsvinner, Aksel, så lover du meg én ting. – Hva da? – At du lar lyset gå videre. Ikke hold det fast. Ikke bli som ham. Han nikket. – Jeg lover. Hun smilte og la hånden over hans. – Da er du klar for det som kommer. Regnet kom tilbake den natten. Ikke vanlig regn – men slikt regn som lukter av metall og lyder som hvissing. Hver dråpe falt med et lite tik, som om noen skrev usynlige ord på taket. Aksel lå våken. Han visste hva det betydde. Mørket var nær igjen. Nebbe var den første som merket det. Han lå ved vinduet, halen slått i takt med regnet. Plutselig reiste han seg, alle hår på ryggen sto rett opp. – Han er her. Aksel satte seg rett opp i senga. – Skyggemannen? Katten nikket. – Han prøver å presse seg gjennom måneskjoldet. – Men det er umulig! – For folk, ja. For skygger? Ikke alltid. Fra stua hørtes et lavt knas. Speilet. Aksel hoppet ut av senga og løp mot døra. Nebbe fulgte tett etter. – Aksel! vent! ropte katten, men gutten stoppet ikke. Speilet i gangen – det store ovale – glødet svakt. Sprekkene som hadde vært stille siden sist, glødet nå som lava. Skyggenes fingre presset seg ut, som svarte røtter som prøvde å rive seg fri. – Du klarte ikke holde meg ute, hvisket Skyggemannen. – Du skal ikke få henne, sa Aksel. Han visste ikke helt hvor motet kom fra. Kanskje fra hjerteslaget i hånda hans. Kanskje fra alt de hadde vært gjennom. Skyggemannen lo lavt. – Du er modig, lille lysgutt. Modig er det samme som dumt. – Dum fungerer for meg, sa Aksel og løftet hånda. Lyset fra måneblomsten inni ham skjød ut som en stjerne. Det traff speilet og fikk mørket til å trekke seg unna. Et øyeblikk virket det som det virket. Men så... ble alt mørkt. Lyset ble sugd tilbake. Speilet eksploderte. Mørket spredte seg som røyk. Det gled langs veggene, krøp opp trappa, fylte rommene. Stemmer hvisket overalt. “Aksel...” “Gi meg lyset...” “Hun er allerede min...” – Lystra! ropte Aksel. Han løp mot rommet hennes, men døra var lukket. Mørket slynget seg foran ham, som en vegg. – Slipp meg forbi! ropte han. – Hun trenger meg! En latter svarte. – Du trenger henne mer. Da, midt i mørket, glødet hånda hans igjen. Hjertet. Dunk-dunk. Han lukket øynene, tenkte på henne – på latteren, muffinsene, alle gangene hun reddet ham fra egne idéer. Lyset brøt ut som et smell. Mørket trakk seg tilbake. Han åpnet døra. Lystra lå i senga, men hun var ikke alene. Skyggemannen sto ved fotenden, høy og bøyet som om han

nøt øyeblikket. – Endelig, sa han. – Nattvokteren, uten styrke igjen. Lystra åpnet øynene svakt. – Ikke ham... – For sent, sa Skyggemannen. – Han bærer ditt lys. Jeg tar det, og dere begge er mine. Aksel løftet hånden igjen, men Skyggemannen slo ham tilbake med en bølge av mørke. Han falt mot gulvet. – Du er for liten, for lys, for menneskelig, sa Skyggemannen. – Du forstår ikke hva du rører ved. – Kanskje ikke, sa Aksel, reiste seg og pustet dirret. – Men jeg vet hva du er redd for. – Og hva er det? – At vi ikke gir opp. Han strakte hånden mot Lystra. – Del lyset, hvisket han. Lystra smilte svakt. – Du lærte sirkelen. Hun la hånden sin over hans. For et øyeblikk var alt stille. Så kom hjerteslaget – ikke fra én, men to kilder. Dunk. Dunk. Lyset fra dem begge møttes i luften. Nebbe, som hadde listet seg inn, stirret og hvisket: – Hold det. Ikke la frykten ta det. Lyset ble sterkere. Skyggemannen ropte, mørket vred seg, men lyset bare vokste. Det fylte hele rommet, hele huset. “Dette er ikke mulig!” skrek Skyggemannen. – Ingenting er umulig når du har muffins, sa Aksel, og det var det siste han rakk å si før alt ble hvitt. Da Aksel våknet, lå han i sengen. Lyset fra solen fylte rommet. Alt var stille. – Var det... over? Han hørte bevegelse. Lystra satt ved vinduet. Hun så frisk ut igjen – sterkere, roligere. – Han er borte for nå, sa hun. – Du sendte ham tilbake til Skyggeskogen. – Vi gjorde det sammen. – Ja. Nebbe hoppet opp på senga. – Jeg foreslår kake til frokost. Heroisk innsats må feires med sukker. Aksel lo og klødde katten bak øret. – Avtale. Men Lystra så fortsatt tankefull ut. – Han kommer tilbake, vet du. Mørket forsvinner aldri helt. – Da kjemper vi igjen, sa Aksel. – Sammen. Hun smilte. – Du snakker som en ekte vokter. – Kanskje jeg er det nå. Hun så på ham med det gamle, varme blikket. – Ja, Aksel Sommers. Du er det. Etter kampen var huset rart stille. Ikke truende stille – bare sånn tomt, som om alle pustet ut på én gang og ingen helt visste hva man skulle si etterpå. Frøken Lykke – Lystra – hadde brukt hele morgenen på å rydde opp etter magien. Speilbitene var feid opp, måneblomstene stod i vann, og Nebbe hadde erklært at han «overlevde på mirakuløst vis, til tross for forsømmelse og mangel på snacks». – Jeg er en helt, egentlig, mumlet han. – Du gjemte deg under sofaen, sa Aksel. – Strategisk tilbaketrekning, korrigerer Nebbe. – Et ekte taktisk trekk. Da Lystra rensket speilet med en klut dyppet i sølvvann, ble hun plutselig stående helt stille. – Hva er det? spurte Aksel. Hun pekte. I den største speilbiten, den som var revet nesten i to, skimtet de noe som beveget seg. Ikke et speilbilde, ikke et ekko av dem selv – men en scene. En ung kvinne med håret fullt av stjerner. En mann med øyne som lyste svakt blått. De sto sammen ved et stort månetre. – Er det deg? hvisket Aksel. Lystra nikket sakte. – Og ham. Før han ble... det han er nå. – Skyggemannen? – Han het Kael, sa hun stille. – Vi var begge voktere den gangen. Nebbe, som

hadde sluttet å slikke poten sin, så på henne. – Du har aldri sagt navnet hans høyt før. – Det var for vondt. Hun bøyde seg nærmere speilbiten. Stemmer steg ut, som om speilet husket ordene deres. “Lystra,” sa den unge mannen i bildet. “Hvorfor beskytter du menneskene så? De forstår ikke lyset.” “Fordi de trenger det,” svarte hun. “Mørket i dem vokser fortere enn i oss.” “Da la oss ta det fra dem, før de kaster det bort.” Så kom skriket. Et lyn. Et speil som sprakk. Bildet løste seg opp. Aksel svelget. – Han ville ta lyset fra folk? – For å beskytte det, trodde han. Men han lot frykten styre. Og frykt... gjør alt mørkt, sa Lystra. – Så han var god en gang. – Ja, sa hun. – Og kanskje... et sted inni alt mørket, er noe av ham igjen. Nebbe ristet på hodet. – Du tenker alltid for godt om folk. – Noen må det, svarte hun mildt. Speilbiten glødde svakt. Aksel strakte hånden frem. – Kan jeg holde den? – Forsiktig, sa Lystra. – Det er et minne, ikke bare glass. Da han tok på den, kjente han et lite støt — og plutselig så han alt. Et hav av stjerner. En himmel som pustet. Og Kael, før mørket, med latter og varme i blikket. Han hørte ham si: “En dag vil noen finne oss igjen, Lystra. Og kanskje forstå at vi prøvde å gjøre rett.” Så forsvant alt. Aksel åpnet øynene. – Han angrer. Jeg kjente det. – Du så ham? – Jeg tror... jeg så det beste i ham. Nebbe stirret. – Dette barnet blir for klokt for sitt eget beste. Lystra la hånden på Aksels skulder. – Kanskje det er derfor måneblomsten valgte deg. Du ser ikke bare mørket — du ser hva som kan reddes. Utover kvelden satt de sammen ved peisen. Regnet hadde stilnet. Huset luktet av brent støv og kakao. Aksel sa lavt: – Hvis han angrer, kan vi hjelpe ham, ikke sant? Lystra så tankefull ut. – Kanskje. Men det er farlig å tro man kan redde alle. – Men jeg vil prøve. Hun smilte svakt. – Det sa jeg også en gang. – Da prøver vi igjen, sa Aksel. Nebbe sukket. – Jeg begynner å føle at dere planlegger noe som vil ødelegge nattesøvnen min. – Bare litt, sa Aksel. – Det er for en god sak. – Det sier alle helter rett før de løper rett i trøbbel, mumlet katten, men halen hans viftet rolig. Senere den natten listet Aksel seg ut i gangen. Speilbiten lå der fortsatt, glødende svakt. Han løftet den. I overflaten så han ikke sitt eget speilbilde, men Kaels øyne — mørke, men ikke tomme. Og et øyeblikk syntes han å høre en stemme, lav og nesten menneskelig: “Jeg husker henne...” Så ble alt stille igjen. Aksel la speilbiten i en liten eske og satte den på nattbordet. – Kanskje du husker oss også, sa han lavt. – Vi skal finne deg. Blomsten på bordet glødde svakt tilbake. Huset var stille. Ikke den rolige stillheten etter søvn — men den tynne, spenningsfylte stillheten før noe stort skjer. Aksel satt ved vinduet, esken med speilbiten foran seg. Blomsten glødde sakte på nattbordet, som om den pustet i takt med hjertet hans. Han visste hva natten krevde. Han visste at dette var slutten — eller begynnelsen. Lystra sto klar i gangen. Hun hadde på seg den sølvskimrende kappen sin, og håret lyste som

månestråler. Nebbe hadde fått et lite belte med en muffins i en pose (Aksels idé, selvfølgelig). – Jeg trodde du skulle sove, sa hun da hun så ham. – Det går ikke an å sove når man skal redde verden, svarte han. Hun smilte, men øynene var triste. – Det du skal gjøre i natt, kan ikke jeg beskytte deg fra. – Jeg vet. Men du lærte meg hvordan man lyser. Nå må jeg bare... skinne litt alene. – Ikke alene, sa Nebbe. – Du har meg. Jeg er moralsk støtte, visuell underholdning og plan B. Aksel lo. – Hva er plan B? – Panikk, stort sett. De gikk ut i natten. Speilbiten glødde svakt i Aksels hånd, og som ved magi åpnet tåken seg foran dem. En sølvsti strakte seg fra hagen, opp gjennom mørket, og ledet dem mot Skyggeskogen. Lystra stoppet et øyeblikk. – Om vi ikke kommer tilbake— – Vi kommer tilbake, sa Aksel bestemt. – Dette er ikke en sånn historie. Hun så på ham og lo lavt. – Du har virkelig lært fortellingen sin rytme. De gikk videre. Skogen ventet på dem. Men nå var den annerledes enn sist. Trærne bøyd seg ikke truende — de sukket, som om de var lei av å være mørke. – Han er her, sa Lystra. – Jeg vet, svarte Aksel. – Jeg kan kjenne det. Midt i lysningen sto Kael — Skyggemannen. Men han så ikke ut som før. Mørket hans virket... slitent. Sølvryk siver fra skuldrene, og øynene glødde ikke lenger i raseri, men i sorg. – Dere kom, sa han. – Hvorfor? – For å minne deg, svarte Aksel. – På hvem du var. Han løftet speilbiten. Den glødde sterkt. Kael rygget. – Nei! Jeg vil ikke se! – Du må, sa Lystra stille. – Det er eneste måten å bli fri på. Hun tok hånden hans, og Aksel la speilbiten mellom dem. Lyset fra speilbiten bredte seg ut. Bilder danset i luften: to voktere under månetreet, latter, løfter, stjerner som sang. Kael så på det, og for første gang falt tårene som sølv. – Jeg husker nå, sa han. – Jeg ville beskytte lyset... men jeg drepte det. – Du mistet ikke alt, sa Lystra. – Jeg ser deg ennå. Han så på henne, og så på Aksel. – Du bar det jeg ikke kunne bære. – Og nå kan du få det tilbake, sa Aksel. – Nei, barnet. Lyset hører deg til nå. Du brukte det med kjærlighet, ikke med frykt. Bevar det. – Men... – Ikke mer, avbrøt Kael. – Natten må ende et sted. Han løftet hånden. Mørket rundt ham begynte å løse seg opp, som røyk i vind. – Takk, Lystra. For at du aldri sluttet å tro. – Farvel, min venn, sa hun lavt. Så var han borte. Morgenens kom raskt. Skyggeskogen var ikke lenger mørk. Trærne sto badet i blekt lys, og små sølvfugler fløy mellom grenene. Lystra så på Aksel. – Du gjorde det. – Vi gjorde det. – Du reddet ham, og du reddet meg. Nebbe satte seg ned og så ut over skogen. – Vel, det var dramatisk. Og jeg overlevde. Igjen. Aksel lo. – Du er laget for eventyr. – Jeg er laget for sofa og fisk, sa katten. – Men man gjør det man må. Da de kom tilbake, var huset fullt av morgenlys. Speilene var hele igjen. Måneblomstene sang lavt. Lystra la hånden på Aksels skulder. – Du vet, når forbannelsen er brutt, trenger du meg ikke som barnepike mer. Aksel så på henne. – Men jeg vil fortsatt ha deg

som venn.– Det er den beste magien, sa hun. – Den som varer uten å trenge trylleord. Nebbe strakte seg og mumlet: – Jeg skal aldri vaske ørene igjen. Dette er et symbolsk øyeblikk. Aksel lo så han nesten falt av stolen. Ukene gikk. Hagen blomstrerte som aldri før. Og en kveld, mens Aksel lå og så på månen, hørte han et kjent dunk i brystet. Dunk. Dunk. Han smilte. – Jeg vet, hvisket han. – Jeg passer på lyset. I vinduskarmen glødet blomsten igjen, rolig og sterkt. Og om man lyttet nøye den natten, kunne man høre en stemme i vinden:“ Lyset går i sirkel, Aksel Sommers. Og du fikk det til å skinne litt lenger.” Han smilte. – God natt, Frøken Lykke. Månen smilte tilbake.

Denne historien begynte med et enkelt spørsmål: Hva om den tryggeste personen i barndommen din bar på den største hemmeligheten? Aksel og Frøken Lykke dukket først opp som små skisser i en notatbok, men nektet siden å forsvinne. De ble til en verden av måneskinn, skygger og modige valg – og en påminnelse om at selv de minste kan gjøre en stor forskjell. Jeg håper du som leser finner både spenning og varme i Aksels reise, og kanskje et glimt av ditt eget mot mellom linjene. For i bunn og grunn handler denne boken om vennskap, om å møte frykten sin, og om å tro at lyset alltid kan vinnes tilbake – selv når mørket virker sterkest.